

Încurajări pentru slujitorii oboșiți ai lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: 1 Împărați 19

Iată deci unde ajunsese Ilie, puternicul erou al credinței: „Dorea să moară” (1 Împărați 19.4). A devenit slab în momentul în care fusese cel mai puternic. Un om ca și noi, el nu era puternic în el însuși, ci doar în Dumnezeu; și a dovedit acest lucru în viața sa de până acum. Faptul că acum s-a prăbușit nu era o minune, dar faptul că s-a ridicat a fost o minune.

Cu puțin timp în urmă, Ilie stătuse pe muntele Carmel în puterea credinței, iar Domnul a putut să dea o mărturie minunată prin el. Revelația glorioasă a puterii fusese urmată de un eșec. Acest lucru se întâmplă adesea. Urcarea este urmată de o coborâre, iar adâncimea depresiunii corespunde înălțimii entuziasmului.

Trebuie să fie așa? Nu; atâta timp cât Domnul rămâne tăria mea, „pot totul în Cel care mă întărește” (Filipeni 4.13). El „îmi face picioarele ca ale cerbilor și mă face să umblu pe înălțimile mele” (Habacuc 3.19). Dar în afară de El nu pot face nimic.

Și Ilie își întorsese privirea de la Domnul. Suferea de o dezamăgire dureroasă. Izabela își exercita încă puterea nelegiuită, iar Israel nu fusese câștigat pentru Domnul. De asemenea, Ilie ar fi putut fi foarte obosit din cauza agitației de la Carmel și a fugii dinaintea lui Ahab, căci nervi de oțel nu avea nici el. Și acum își exprimă deznădejdea: „Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei” (1 Împărați 19.4). Dorința lui era o nebunie. Tocmai fugise dinaintea morții la Beer-Șeba și de acolo în deșert. Nu era el acum mai necesar decât oricând pentru lucrarea lui Dumnezeu? Afară de aceasta, nu trebuia să moară. Cât de nesăbuită și de neînțeleaptă a fost, așadar, rugămintea lui! Durerea și deznădejdea l-au determinat să facă acest lucru. Era preocupat de împrejurări. Altădată spusese: „Viu este Domnul, înaintea Căruia stau!”. Acum stătea în fața unui om, în fața necredincioasei Izabela. Acest lucru l-a făcut incapabil să judece.

Nu, nu era încă „destul”! Într-un fel, Dumnezeu îi dăduse o parte mai bună decât părinților săi. Îl favorizase să facă pentru El mai mult decât ei. Cât de puternic și îndrăzneț îl făcuse Domnul ca martor al Său! Cât de mult se bucurase și el: Cherit, Sarepta, Carmel! Iar în ceea ce privește întoarcerea lui acasă, el trebuia să fi fost mai favorizat decât ei: carele lui Dumnezeu îl așteptau!

Iată-l pe slujitorul obosit stând sub tufa de ienupăr. Se plânge, suspină și își dorește moartea. Dar câtă tandrețe are Domnul față de el! El este cu totul altfel decât oamenii. Ce ar fi spus Obadia (1 Împărați 18) dacă l-ar fi întâlnit pe Ilie aici în această stare! - Dar ce face Domnul? Mai întâi îi acordă somnul robului său obosit. Acest lucru era mai bun decât medicamentele, decât reproșurile, decât instrucțiunile spirituale. În afară de aceasta, Ilie nu ar fi fost în stare să le înțeleagă, să le suporte. Apoi l-a hrănit cu hrană întăritoare și potrivită. De asemenea, l-a lăsat să experimenteze purtarea de grijă și ajutorul îngerilor. „Un înger l-a atins” (1 Împărați 19.5,7). Și toate astea de două ori! Apoi, Ilie a mers „cu puterea pe care i-a dat-o mâncarea aceasta, patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele lui Dumnezeu, Horeb” (1 Împărați 19.8).

În orice caz, el nu intenționa să facă o călătorie atât de lungă, atunci când a fugit în pustiu, dar Dumnezeu l-a condus pe slujitorul său la Horeb, pentru a-i vorbi în liniștea sacră a peșterii

(probabil aceeași în care Moise stătuse cândva). Școala nu se terminase încă, instrucția nu fusese încă învățată. Cu secole înainte, un alt om credincios urcase pe Horeb pentru a vorbi cu Dumnezeu despre păcatul și idolatria lui Israel; dar cu ce sentimente diferite a fost făcut acest lucru! Timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, Moise s-a prosternat în fața lui Dumnezeu, cerând îndurare și iertare; da, în cele din urmă, a vrut să se pună el însuși în mijlocul rupturii, pentru a face ispășire pentru popor! „Șterge-mă din cartea Ta” (Exodul 32.32), strigase el, uitând cu totul, în chinul sufletului său, că poziția sa de chezaș nu putea salva poporul iubit.

Cât de diferită a fost starea de spirit a profetului în acel moment! Nu numai că era complet descurajat, dar era și revoltat față de Israel. Mereu acuză poporul înaintea „Domnului Dumnezeului oștirilor” (nu se mai gândește la „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel”, 1 Împărați 18.36) și apoi vorbește despre ceea ce el a făcut pentru Domnul, despre cum s-a luptat și cum a rămas acum singur. Ar fi fost destul de potrivit cu gândirea lui dacă Dumnezeu cel puternic și sfânt, ca odinioară când a dat Legea, S-ar fi arătat în furtună, cutremur și foc, dacă o judecată distrugătoare ar fi venit asupra lui Ahab, Izabela și a întregului popor. Dar Dumnezeu nu era nici în vânt, nici în cutremur, nici în foc. Chiar dacă slujitorul Său a devenit nerăbdător și descurajat, El și-a amintit de legământul Său cu Avraam, Isaac și Iacov. Nu venise încă ceasul răzbunării. „Susurul blând” al harului răsună și, complet copleșit, Ilie pășește la intrarea în peșteră cu fața acoperită de un văl și acum Dumnezeu îi vorbește direct. Deja înainte îi vorbise „cuvântul Domnului” (1 Împărați 19.9), acum Dumnezeu îi vorbește ca și cum i-ar fi vorbit față către față, și chiar dacă Ilie trebuie să se întoarcă pe jos pe tot drumul pe care venise, el a regăsit comuniunea cu Dumnezeu; și atunci când se întâmplă acest lucru, toate celelalte se retrag în fundal, totul capătă o cu totul altă înfațișare.

Este adevărat că Ilie primește acum o însărcinare care înseamnă o condamnare teribilă pentru poporul său și încheierea slujbei sale publice pentru el însuși: el trebuie să-i ungă ca împărați pe Hazael și Iehu, cei doi executanți neîndurați ai judecății divine asupra lui Israel și a casei lui Ahab, și pe Elisei, fiul lui Șafat, ca profet în locul său (1 Împărați 19.16). Dar totuși legătura ruptă este restabilită și Ilie se duce de bunăvoie la Abel-Mehola pentru a duce la îndeplinire însărcinarea primită cu privire la Elisei. După cum știm, el a fost cruțat de ungerea celorlalți doi bărbați. Abia în 2 Împărați 8 ni se spune că Elisei a venit la Damasc și i-a transmis lui Hazael profeția lui Dumnezeu, iar în 2 Împărați 9 Elisei trimite un fiu de profet cu sticluța cu untdelemn la Ramot în Galaad pentru a-l unge pe Iehu ca împărat. Începând de atunci calea lui Ilie - cu doar câteva excepții pe care le cunoaștem (compară cu 1 Împărați 21; 2 Împărați 1) - a fost tăcută și ascunsă, dar, fără îndoială, o cale de bogată binecuvântare, și a dus la răpirea lui în cer!

Astfel, Ilie a avut din nou de-a face direct cu Dumnezeu, iar când inima noastră este îndreptată spre Dumnezeu, celelalte lucruri nu mai au prea multă valoare. În același timp, Dumnezeu avea încă un mesaj bun, deși în același timp rușinos, pentru Ilie. El a putut să-i spună: „Mi-am păstrat în Israel șapte mii, pe toți cei care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal” (1 Împărați 19.18). Sentimentul de singurătate, de a fi singur, a fost astfel înlăturat de la profet, dar și părerea că numai el ar fi luat apărarea lui Dumnezeu și ar fi intervenit pentru El. Ambele erau bune și necesare, o binecuvântare pentru slujitorul obosit.

Ce Dumnezeu minunat este Dumnezeul nostru! Cum poate El să ridice pe cei oboseți, să întărească pe cei neputincioși și descurajați! Câtă tandrețe Îi umple inima! El nu i-a reproșat lui

Ilie, ci i-a dat un ajutor eficient! El nu S-a odihnit până când Ilie nu a fost din nou „înaintea Domnului” și nu și-a regăsit legătura cu sursa întregii puteri.

Cât de important este ca și noi să stăm înaintea Domnului! Nu este timpul acum să fim oboseți sau să ne plângem de circumstanțe, ci să fim credincioși pe drumul după El și spre El. Să avem deci ochii mereu ațintiți asupra Lui și vom avea putere și ne vom bucura de pacea Lui.

*Când la Tine eu privesc,
Nu cad, nu mă poticesc.*

Dar dacă ici și colo cineva zace sub tufișul de ienupăr, să prindă curaj. Domnul este plin de iubire credincioasă și de compasiune tandră și este în stare să ridice. Nu te ruga să mori! Ar trebui să lăsăm decizia privind finalul călătoriei noastre în seama lui Dumnezeu. Niciodată nu este corect să se dorească moartea păcătosului, pentru că moartea înseamnă iad pentru el. Celui sfânt îi este permisă o astfel de dorință, dar în anumite limite. El poate spune cu apostolul: „Aș dori să mă mut” (Filipeni 1.23). Putem tânji după cer. Dar motivul pentru noi nu ar trebui să fie eliberarea de slujire, de muncă, de suferință, de dezamăgire, de dezonoare etc., ci doar să fim cu Hristos! Nerăbdarea, pasiunea, mândria și înșelăciunea nu trebuie să fie niciodată motivul dorinței noastre, ci motivul ar trebui să fie dorința de a-L vedea pe Isus și de a fi mereu cu El. Încă puțin, și vom ajunge la liniște.

*Nu mai durează mult,
Mai așteaptă puțin,
Nu mai durează mult,
Și-ajungem la al nost cămin!*

Acolo există odihnă pentru cei oboseți, acolo există odihnă pentru tine și pentru mine. Acolo Îl vom lăuda pe Cel care ne-a salvat, ne-a condus prin pustie și ne-a adus la glorie. Și:

*În curând Îți vom aduce cinste
Odihnindu-ne neîncetat.
Vom cânta cu inimi fericite:
Tu, Isus, de noi Te-ai îndurat!*